

Nové dobrodružství začalo v místě, kde mělo jen velmi málo lidí to štěstí – nebo snad bychom měli říci neštěstí – se jednoho dne ocitnout.

Leonardův létající koráb se totiž zčistajasna ocitl v ohromné síni obklopené úctyhodnými sochami.

Kdepak to našich pět přátel tentokrát vlastně přistálo?

S hořícími loučemi v rukou začali všichni to tajuplné místo opatrně prozkoumávat.

Odpověď jim vytanula, když zvedli oči vzhůru: naši dobrodruzi se nacházeli v temných hlubinách egyptského chrámu.

Oki nevydržel stát na místě. Hbitě jako opička se vyšplhal na jednu sochu.

Leonii si nádherná galerie zcela podmanila.

„Pane Leonardo, jsme v Egyptě, gratuluju!“ vydechla.

Ale starého učence víc než její slova zaujalo drnčení Korneliova brnění.

„Co se s vámi děje, příteli?“ zeptal se. „Vypadáte, jako kdyby vás ovládla nějaká podivná rozehvělost.“

Kornelius bez jediného slova prstem ukázal směrem k sochám.

V ústrety se jim plazily stovky, ale kdepak stovky, přímo tisíce hadů!

Zatímco Leonardo a Kornelius se nakrásně snažili držet hady v určité vzdálenosti, Oki hypnotizoval očima hrůzostrašnou černou kobru a přiměl ji na ústup.

„Děti, najděte nějaký způsob, jak se odtud dostat!“ zvolal Leonardo.

Leonie však klidně pokračovala v obhlídce chrámu a nedělala si žádné starosti.

„Čeho se bojíte?“ zeptala se. „Vždyť jsou to jenom hadi,“ prohlásila pobaveně. „Jsou to hadi, které jsme probudili příliš brzy.“

Leonardo a Kornelius se na sebe vyděšeně podívali. Ale Leonie pokračovala, jako by se nechumelilo:

„Jsou tam kobry, hroznýši, zmije, užovky, a nejhezčí jsou korálovci.“

Teo nepřesvědčivě potřásl hlavou. Měl hrozný strach z hadů a přiskočil k sestře v naději, že ho ochrání.

A právě v tom okamžiku si Leonie všimla, že za jednou z velkolepých soch se ve zdi nachází otvor, který jako by vedl do další místnosti.

„Objevila jsem východ!“ zvolala.

To stačilo, aby se tam naši dobrodruzi vrhli v domnění, že jsou zachráněni.

V rozlehlém sále, do něhož vnikli, se nacházel bezpočet vzácných předmětů, které byly soustředěny kolem dokonale zachovalého sarkofágu.

„To je neuvěřitelné!“ zvolala Leonie. „Tohle vypadá jako královská hrobka. Tatínek nám často vyprávěl o Egyptě a pokladech ukrytých pod pyramidami.“

„Ano, tatínek by byl moc rád, kdyby tady mohl být s námi,“ zašeptal Teo.

Leonarda takový objev ohromoval. V době renesance nikdo, co byl živ, neslyšel nic o Egyptě z doby faraonů.

Při pohledu na poklady, které se v té místnosti ukrývaly – svitky pergamenu, amfory s vzácnými víny, truhlice přetékané nádhernými šperky a náhrdelníky, pohřební nádoby a dokonce podivné čluny – se staříckému učenci rozzářily oči.

Uvědomoval si, že klid, který vládne v této síni, je nepochybně jen dočasný, a tak spěchal, aby si stihl nakreslit všechno, co se nabízelo jeho zrakům.

„Vedle téhle krypty vypadají hrobky našich panovníků velmi stroze,“ bručel si pod vousy.